

Sygn. akt II CSK 773/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa Powiatu Nowosolskiego
przeciwko Powiatowi Wschowskiemu
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 25 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 26 czerwca 2014 r., sygn. akt I ACa 437/13,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej
kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Strona pozwana zarzucając zaskarżonemu wyrokowi: naruszenie art. 382 i 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., naruszenie art. 245 w związku z art. 391 § 1 i art. 129 § 1 i 2 i art. 391 § 1 k.p.c., naruszenie art. 286 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz naruszenie art. 281 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. uzasadniła wniosek o przyjęcie do rozpoznania - wnoszonej w sprawie po raz trzeci - skargi kasacyjnej oczywistą jej zasadnością ze względu na nieustalenie w zaskarżonym wyroku podstawy faktycznej rozstrzygnięcia.

Wniosek ten nie zasługuje na uwzględnienie.

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na oczywistą jej zasadność, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia, objęta podstawami kasacyjnymi, jest dostrzegalna bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, i z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11). W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia powołanych w skardze kasacyjnej, w ramach przytoczonych w niej podstaw, przepisów prawnych. Co do zarzutów naruszenia art. 233 § 1 i art. 382 oraz art. 378 § 1 k.p.c. jako podstaw kasacyjnych zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2013 r., IV CSK 269/12 i 28 listopada 2013 r., IV CSK 187/13.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art.

98 w związku z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 7 i § 12 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowione z urzędu (Dz. U. 2013.490).